

pritično sobo k Plohaču, je že dobil tam finančnega respicijenta Weissa, okroglega plavolasca, ki je nemirno sukalo svoje „šilo“ terana ter došlecju kazal — „škisa“.

„Ne danes, Artur! Sem slabe volje.“

„A, ha, vem; zaradi ekspeditorice.“

„Psst! Da te ne sliši natararica.“

„Šla je baš po vino — a, čuj no, bratec: če je res taka, pa te ni vredna; potolaži se!“

„Artur — ali, ali — jaz je ne morem pustiti“, šepnil mu je tiše.

„Vem, vem — Marsikdo je bil že takšen tepec, ha, ha! — Išči si bogatejše neveste! Trgovec pa denar — riba v vodi. Še spominjal se boš, Julij, kako sem te jaz — star maček — prav učil v teh stvareh. Julij, da le ne bo prepozno!“

„Ne morem, ne morem brez nje.“

„Ej, bodi mož! Ti si mlad in ne poznaš ljudij. Stori, kakor sem ti svetoval, pa — tu je moja roka — še ponujala se ti bo, a ti jo boš preziral.“

Železnik se mu je lahko nasmehnil in trčil ž njim, da je glasno zazvenčalo po prazni sobi. Vstopil je avskultant Branik in jima zmešal pomenek; pomilovalno je pogledoval Železnika, obrnil se v stran in nasmehnil, sodnikovka mu je razodela uspeh svojega truda.

„Kaj, gospod Železnik, vi ste danes nekam takšen kakor obliti maček. Ne verjemite babnicam preveč, a premalo tudi ne. Nesrečna bolezen — ne, ljubezen sem hotel reči.“

Železnik je mencial na sedežu in izbral najboljši, najtehtnejši zagovor, a izbral ni ničesar; Branik je hitel kakor mlinski klepetec:

„M-hè, m-hè! Razumem, razumem! Oni dan sem jo dražil, da bo kmalu gospa poštarica, pa se je obregnila name in na adjunkta, da ljubi — menda še vas — in nocoj pred mrakom je pripovedoval župnik tam-le na cesti, da poštarjev svak ne dovoli Belcu poročiti Ide, rajše ga zadavi z dolgovi. — Torej, moj ljubi Julče, le pogum, če imate dober želodec!“

Železnik je pogledal jasneje in se od-dahnil.

„Sploh je pa njeno občevanje s poštarjem pravi škandal“, pristavil je respicijentu; „Julij, prijatelja sva, in zato, oprosti, da ti razodenem srčno željo: ni mi ljubo, da se baviš ž njo; še mene je sram.“

„Pusti ga, pusti, Weiss; oskrbnik itak ne bo več dolgo; slišal sem, da je zatožen zaradi nepoštenega ravnanja s tujim imetjem; zatožen, da je zapravljivec in socialista, ki se tudi v dejanju ravna po svojih naukih.“

„O, o, o! — A, a! To vam je pravila sodnikovka, kaj?“

Branik se je nevoljno namuznil:

„Naj mi pové, kdor hoče, da je le res. V to ime, da naš prijatelj ne dobi poštno odpraviteljice, predlagam, da popijemo skupaj liter terana.“

„Dobro; plačam pa jaz!“ ponudil se je Weiss, nagloma porinil „šili“ izpred sebe in Železnika ter pozval natararico. (Dalje.)

